

Sygn. akt III CSK 266/18

POSTANOWIENIE

Dnia 29 maja 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa J. S. i A. S.
przeciwko B. K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 29 maja 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódek
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 12 kwietnia 2018 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza na rzecz pozwanej B.K. od powódki J.S. kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych i od powódki A.S. kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W sprawie nie zachodzi żadna z przesłanek uzasadniających przyjęcie wniesionej skargi kasacyjnej do rozpoznania. Skarżące opierają wniosek o przyjęcie skargi na tym, że zachodzi istotne zagadnienie prawne, a także, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Stanowiska tego nie sposób jednak podzielić. Zagadnienie prawne sprowadza się do kwestii, czy strona, która sama narusza zasady współżycia społecznego, co zostało ustalone w innym postępowaniu sądowym może powoływać się na takie zasady. Skarżący powołują się na orzecznictwo wykluczające taką możliwość. Uchodzi jednak ich uwadze, że w niniejszym postępowaniu, sądy orzekające nie stwierdziły naruszenia przez pozwaną zasad współżycia społecznego. Przedmiotem tego postępowania był zwrot nienależnego świadczenia w postaci kwoty 420.000 zł, a nie odrębna kwestia uiszczenia przez pozwaną kwoty 50.000 zł na rzecz P. S.. Stronami tamtego postępowania nie były powódki i poczynione tam ustalenia, nie były wiążące dla Sądów orzekających w sprawie, w której wystąpiono ze skargą kasacyjną. Zarzut w tym zakresie stanowi jedynie polemikę z ustalonymi okolicznościami faktycznymi, co jest niedopuszczalne na etapie postępowania kasacyjnego.

Nie sposób uznać także, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Skarżące kwestionują dopuszczalność zmiany przez korzystnego dla nich wyroku sądu pierwszej instancji bez przeprowadzenia przez sąd apelacyjny własnego postępowania dowodowego. Tymczasem na gruncie modelu apelacji pełnej orzecznictwo przyjęło, że Sąd drugiej instancji jest władny dokonać odmiennych ustaleń na podstawie tego samego materiału procesowego, którym dysponował

sąd pierwszej instancji (por. uchwała SN z 23 marca 1999 r., III CZP 59/98, OSNC 1999, nr 7-8, poz. 124).

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c. *a contrario*).

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

jw
[aw]